

Jaký je ten svět, do kterého přichází Kristus? Sestry a bratři, milí hosté, evangelista Lukáš si dává záležet na tom, abychom se dozvěděli i o běžných okolnostech Ježíšova narození. Augustus a Quirinius, Sýrie a Galilea, Nazaret a Betlém. Jména vládců, zemí a měst. Ano, vánoční příběh se odehrává ve světě, nikoliv v nějaké pohádkové krajině, kde teče voda vzhůru do kopce, kde zvířata umějí mluvit a kde vánoce jsou vždycky na sněhu a nikdy na blátě.

Jaký je ten svět, do kterého přichází Kristus? Evangelista Lukáš je přesný. Až mrazivě přesný.

Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius.

(1n) Ech, tak to na světě chodí. Vládcové vládnou a starají se, jak z lidí dostat peníze. Umějí si mezi sebou rozdělit moc, aby na každého z partičky vyvolených připadl nějaký ten úřad. A pak už se jede podle staré, známé zásady: veřejné záležitosti je sice nutné spravovat, ale zároveň je nutné dbát i na to, aby ze státního hospodaření přitekly nějaké ty finance pro hospodaření vlastní. Na začátku veškerého vánočního pohybu jsou daně. Císař potřebuje zjistit, kolik lidí obývá jeho říši a kolik by se z nich dalo vyždímat. Proto vydává nařízení,

aby po celém světě byl proveden soupis lidu.

Krásně se zde ukazuje císařova omezenost. Vztáhne své nařízení na celý svět, ale přitom myslí jen na svou říši. Svět se mu omezil jenom na ty, které on ovládá. Ani ho nenapadne, že by lidstvo, že by lidství mělo jiný rozměr, než kam sahá jeho moc.

Vládní nařízení je vydáno a vy, lidi, se podle toho zaříďte. ***Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města.***

(3)

Na jaře nás v České republice čeká sčítání lidu. Sčítací komisaři budou obcházet domácnosti a sbírat údaje. Takhle pohodlné to tenkrát nebylo. Nikdo za lidmi nepřišel, naopak. Rodiny se musely dostavit do míst, odkud pocházely. Pravda, většina lidí bydlela v oblasti svých předků. Ale našly se i výjimky. O jedné takové dvojici čteme.

Také Josef se vydal z Galileje, z města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě.

(4n)

My si většinou představujeme, že se těhotná Maria těch několik desítek kilometrů vezla na oslu. Netuším, odkud se tahle představa vzala. Stejně tak je možné, že musela putovat pěkně po svých. Nikoho z mocných nezajímalo její stav. Hlavně splnit vrchnostenské požadavky, jinak bude zle. Takovou povahu mají předpisy – strohou, chladnou, bezcitnou. Neohlížejí se na člověka v jeho osobní situaci.

Co bylo pak, víte. Betlém jakožto středisková obec byl přeplněný lidmi, kteří se dostavili k zápisu. Josefovi s obtěžkanou Marií cesta zřejmě moc rychle neubíhala, takže přicházejí pozdě na sehnání slušného noclehu. Muselo se tedy hodně, hodně improvizovat, aby porod dopadl jakž takž dobře.

Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozené-ho syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenalezlo místo pod střechou.

(6n) A tak se v okrajové

provincii římské říše, na okraji lidského zájmu v provizorní ubytovně narodil Ježíš Nazaretský. Úředníci pak dál nerušeně sčítali přítomné obyvatelstvo, v sídelních městech Augustus a Qurinius dál utráceli peníze vybrané na daních a ostatní lidé si řešili své problémy. Jenom jacísi pastýři prošli kolem, jenomže ti nikomu nestojí za povšimnutí, neboť ustavičně někde slídí po čerstvé pastvě pro svá stáda.

□□□□□□□□□□ Jaký je ten svět, do kterého přichází Kristus? Vlastně se nic nezměnilo. Skoro nic se nezměnilo. A to slovíčko *skoro* je náramně důležité. Poněvadž něco se změnilo. Pouze Josef s Marií mají v prvním okamžiku velikou radost z narozeného dítěte. Je zdravé a navzdory strastiplné cestě a mizernému ubyto-vání se jemu i mamince daří dobře. Později se radostí nakazí nebeské zástupy a od nich kolemjdoucí pastýři. A od pastýřů se radost přenáší na další a další. A přes celé generace až k nám. V betlémské noci se Bůh dotknul našeho světa. (Stal se člověkem, říká se odedávna.) Bůh nepřevrátil svět rázem vzhůru nohama. Spíše do něj jenom v postavě jednoho vesnického člověka lehounce vstoupil. Tak lehounce, jako když na hodinách zlehýnka popostrčíte zpožděnou ručičku, aby ukazovala správný čas. Je to jenom malá změna. Celý svět se nijak hmatatelně neproměnil Svět se točí pořád dál, jako by se nic nestalo.

Jaký je ten svět, do kterého přichází Kristus? Je to náš svět. Svět mocných pánů, kteří si prosazují svou. Svět lidí, jejichž rozhled je omezen na vlastní prospěch. Svět předpisů, které nás nutí udělat takovou či onakou zbytečnost. Svět, kde potřební těžko nacházejí místo a ocitají se na okraji zájmu. Ježíš se nenarodil do světa vysněného, nýbrž do tohoto světa. Do našeho světa. A v tomto světě prožíváme i tyto letošní vánoce. (obrázky.)

Sestry a bratři, přiučme se u evangelisty Lukáše, jak hledět na svět. Odvráťme svůj zrak od velkých jmen a od velkých událostí ve světě a pohledme na to, co máme doma. Josef a Marie, pastýři a andělé se neradovali z ničeho velikého, co se odehrávalo někde daleko. Radovali se z malého děťátka, které bylo přímo před jejich zraky, pod jednou střechou. Narozený Kristus byl pro ně tím nejdůležitějším, neboť v něm se Stvořitel dotknul světa. Už pár hodin prožíváme štědrý večer. Co pro nás bylo důležité? Podobně jako v první vánoční noci i dnes pro nás jsou důležité nikoliv velké věci, nýbrž maličkosti. **Lidé**, jejichž tváře jsme viděli a se kterými jsme strávili více času než jindy.

Dárky

, které jsme si ničím nezasloužili a druzí nám jimi projevili svou přízeň a lásku. Prostřený stůl

, u něhož jsme prožili pokojné chvíle. A třeba také

písničky

, které si v tento čas zanotujeme. Copak tohle nejsou ty nejplnější okamžiky našeho života? Znáte hodně důležitějších momentů ve svém životě? Já je neznám. Schválně jsem tyto čtyři vánoční obrázky nakreslil, abych křesťanům připomněl a nekřesťanům abych vysvětlil, že ty šťastné chvíle Božích doteků rozprostíráme do celého roku. Proto se scházíme při bohoslužbách – abychom se viděli s milými

lidmi

, abychom hovořili o všem, co jsme od Pána Boha dostali

darem.

Abychom prostírali

stůl

s chlebem a vínem a k tomu abychom radostně

zpívali

. Proto se scházíváme k bohoslužbám, abychom měli svátek častěji než jen jednou za rok.

Jaký je ten svět, do kterého přichází Kristus? Jaký je to svět, ve kterém prožíváme vánoce? Odpovíme po Lukášově vzoru: Stalo se v oněch dnech, kdy na pražském hradě seděl Václav K. a české vládě předsedal Petr N., stalo se v oněch dnech, že my

jste slavili vánoce. Sešla se naše rodina, setkali jsme se s přáteli a bylo nám spolu dobře. Doléhala k nám sice určitá trápení, někdo nám chyběl a někdo byl nemocný, ale společně strávený čas, plný pokoje, nám dodal sílu do dalších dnů. To je dotek Boží. Vlídni lidé, dárky, hojný stůl a písničky. Je toho jen málo, ale pro nás dnes je to všechno. Stejně jako byl malý Ježíš všim pro Marii s Josefem. Víc nepotřebujeme. Skrze malého Ježíše, skrze sváteční i všední maličkosti se Bůh dotýká našich srdcí a vlévá do nich naději. Občerstvuje nás a někdy dokonce uzdravuje. Právě ve svátečních dnech dostáváme naději, že jsou na světě pěkné a radostné věci a že tedy lze žít dál.

Milí přátelé, dnes se nezměnila vláda, nezměnila se hospodářská situace, dluhy se nestaly nižšími a lotři se nestali méně lotrovskými. Ani naše špatné sklony se zázračně nepolepšily. Jaký je tedy svět, do kterého přichází Kristus? Není neměnný, nýbrž se v něm něco mění. Změnily se vyhlídky. Mění se očekávání – už tolik nečekáme veliké změny v dálce, nýbrž čekáme drobné změny kolem nás a v nás. Mění se naše naděje. Místo skleslosti doufáme, že se někdo nebo něco nově zrodí. Kristus se narodil pro nás. Díky tomu, co o vánocích prožíváme, máme naději, že nás má někdo opravdu rád, že mu stojíme za pozornost a že díky lásce to půjde dál. S touhle nadějí se lze nadechnout a žít. Takový je ten svět, do něhož přichází Kristus a v němž my slavíme vánoce. Svět proměněný nadějí. Amen.

Pondělí, 07 Únor 2011 21:36 - Aktualizováno Pondělí, 07 Únor 2011 22:19

Titovi 2, 11-14 □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ 655; *Svítá 365; 293, 281* □ □ □ □ □ □ □ □ *Jeremjáš 29, 11-14*

Kázání při štědrovečerních bohoslužbách před půlnocí, v Sudkově 24.12.2010.